

C L A S I C I R O M Ă N I

Vasile Alecsandri

LEGENDE
ȘI
PASTELURI

CORINT
EDUCAȚIONAL

Redactare:
Cornelia Gârmacea, Carmen Botoșaru

Tehnoredactare computerizată:
Andreea Apostol

Coperta:
Andreea Apostol

Ilustrația de pe copertă:
Nicolae Grigorescu, „Lupta lui Dragoș cu zimbrul”

*Textele sunt reproduse după volumul Vasile Alecsandri,
OPERE COMPLETE, POEZII, apărut la Editura
Cugetarea — Georgescu Delafraș, București, 1941
și sunt în conformitate cu normele actuale ale DOOM².*

Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii CORINT EDUCAȚIONAL,
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN: 978-606-8668-02-4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALECSANDRI, VASILE

Legende și pasteluri / Vasile Alecsandri -
București: Corint Educațional, 2014

ISBN 978-606-8668-02-4

821.135.1-1

LEGENDE

Dragoș*

I

Dragoș, mândru ca un soare,
A plecat la vânătoare.
Ghioaga și săgeata lui
Fac pustiul codrului!
Cerbul moare, urșii pier
Și vulturii cad din cer...
Iată că-ntr-o dumbrăvioară
El zărește-o căprioară,
Fiară blândă de la munte
Cu steluță albă-n frunte
Și cornițe subțirele

---

* După tradiția populară, Dragoș a venit din Ardeal și a poposit într-o vale numită *Câmpul lui Dragoș*, ce se găsește între Bacău și Piatra.

Asemenea se pretinde că bourul Moldovei reprezintă capul unui zimbru ucis de Dragoș la descălecarea lui în țară, în secolul XIII. Bour înseamnă *Boul Urus*. (n.a.)

Și copite sprintenele.
Căprioara cum îl simte
Lasă locurile strimte,
Fuge, saltă, zboară, pierde
Ca un vis, ca o părere;
Iară Dragoș înfocat
O gonește ne-ncetat.
Zi de vară cât de lungă
Vânătorul o alungă,
Ș-amândoi se pierd de vii
În codrii merei pustii!

II

Iată, mări, că deodată
O poiană se arată
Înverzită, înflorită
Și de lume tăinuită.
Iar pe iarbă-n poieniță
Cântă-o albă copiliță
Cu ochi dulci, dismerdători
Și cu sânul plin de flori.
Căprioara, cât o vede,
Zboară vesel, se răpede
Și îi cade la picioare
Pe-un covor de lăcrămioare.
Cât viteazul o zărește,
Pe loc stă și se uimește;
Uită blânda căprioară
Și săgeata ce omoară;
Uită draga vânătoare,
Uită lumea de sub soare!

III

„Copiliță! — zice el
Rezemat de-un stejărel —
Ești tu zâna ăstui plai
Sau o floare de la rai?”
„Dragoș, Dragoș frățioare,
Nu sunt zână, nu sunt floare,
Dar am suflet fecioresc
Și Moldova mă numesc.
Mult de mult de când te-aștept
Să-mi alin dorul din piept,
Că de Domnul sunt menită
Ca să fiu a ta ursită!”
„O, Moldovo-ncântătoare,
Gingașă fermecătoare!
Iată arcu-mi vitejesc
Lângă tine-l răsădesc
Ca să deie până-n zori
Crengi cu frunze și cu flori,
Și cu-acele crengi frumoase
Să-mpletim cununi voioase,
Una ție, una mie,
Pentru-a noastră cununie!”

IV

A doua zi, ei plecară
Și prin codri apucară,
Amândoi îmbrățișați,
Cu flori mândre-ncununați.
Dealuri multe ei suiră,
Multe dealuri coborâră,
Până-n valea cea-nverzită,
De-un râu luciu răcorită.

Copilița-nveselea
Și din gură-așa grăia:
„Dragoș, Dragoș frățioare,
Lasă ochii tăi să zboare
Peste dealuri și câmpii
Pășcute de herghelii,
Peste văi, peste grădini
Unde zbor mii de albini,
Peste ape curgătoare
Și dumbrăvi răsunătoare.
Cât pământ tu vei vedea,
E cuprins de zestrea mea!
Ș-acea dalbă de moșie
Toată-n veci a ta să fie,
Ca să fie-n veci scăpată
De o fiară-nfricoșată,
De un zimbru fioros
Care-o calcă-n sus și-n jos.”

V

Bine vorba nu sfârșea,
Din râu iată că ieșea
Zimbrul aprig ca un zmeu,
Cu lungi coame ca de leu,
Și cu coarne oțelite
Și cu aripi la copite.
Fiara cruntă și turbată
Pleca fruntea ei cea lată
Și sărind, mugind, da zor
Peste mândrul vânător.
Iară Dragoș s-aținea,
Și, cel zimbru cum venea,
Ghioaga-n frunte-i arunca

Fruntea-n două-i despica!
Apoi capul îi tăia,
Într-o lance îl punea
Și pleca în veselie
Pe frumoasa lui moșie,
De păgâni să o ferească
Și ca domn să o domnească!

Ștefan-Vodă și codrul

Baladă

Ștefan-Vodă rătăcit
Intră-n codrul înfrunzit.
Codru-i zice: „Domn viteaz!
Ce-ți curg lacrimi pe obraz?”
„Ah! îmi plâng ostașii mei
Morți, luptând ca niște zmei!”
Codrul zice: „Dragul meu,
Încetează plânsul tău,
Căci din brazii mei trufași
Face-ți-oi voinici ostași
Ca să scapi biata moșie
De păgâni și de urgie”.
„Fă!” răspunse mult voios
Domnul mândru, inimos.
Codrul puse a vui,
Brazii a-și însufleți,
Pe stejari a mi-i trezi.
Iar copacii mari și mici

Se făceau ostași voinici,
Și spre domn înaintau
Și din gură cuvântau:
„Să trăiești, măria-ta!
Hai la luptă, hai, Ștefane,
Du-ne-n hoardele dușmane!”

Ștefan-Vodă-nveselea
Și la luptă purcedea
Peste munte și muncel
Cu tot codrul după el...